

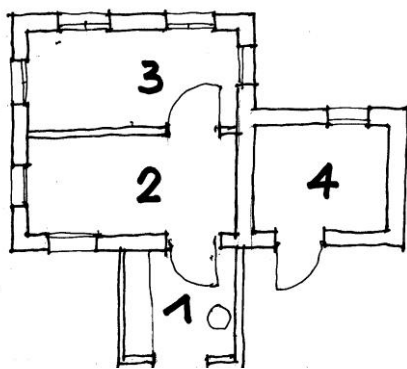
היו זמנים...

1

בלדה לחלוק הלבו

המרפאה הראשונה של "קופת חולים" בבית העמק פעלה מאז הקמת הקיבוץ באחד מבתי הכפר; חלל אחד שחולק על ידי מחיצה קלה לשני חדרים: חדר קבלה [2] וחדר רופא [3]. לפני דלת הכניסה הוקמה מרפסת מקורה מעץ [1]. צמוד למרפאה היה חדרון זעיר ששימש כ"מעבדת שיניים" [4] ובה עבדה אמא זלינגר (אמה של חביבה א') כטכנאית שיניים. הבית היה מחובר למים ולקו ביוב ארעי. היום הוא משמש כמשרדים.

שירותים כמובן לא היו, מים קרים בלבד, קומקום חשמלי, ארגז קרח ומאוחר יותר, מקרר קטן. חנה, האחות ('החובשת...') הייתה אחראית על המרפאה, על טיפול בחברים, ילדים, הורים ועל החולים בביתם וגם על הסניטריות ביישוב, עזרה לרופא שיניים ולרופא הכללי – 24 שעות ביממה, 7 ימים בשבוע.

2

למשך כמה שנים, רופא השיניים היה חבר הקיבוץ ועבד פעם בשבוע בחדר הרופא. אל החדר היה צורך להביא, ולאחר הטיפול להחזיר בעזרת בחור חזק, את כיסא רופא השיניים המאוד, מאוד כבד, להקים את מקדחת השיניים ולסדר את כלי הטיפול. אלה, יחד עם כל כלי הרפואה אוחסנו בארונות זכוכית; היה זה מראה מפחיד, בעיקר לילדים המבקרים...

חנה כהנא – אחות
בלה ברנס – רופאה
יהודה פלקס - בטיפול

ב 1969 המרפאה, כמרפאה של "קופת חולים כללית", עברה למשכנה הנוכחי, יחד עם מרפאת השיניים עם ציוד חדיש ומבריק.

ארכיון בית העמק ליקט וערך – פרדי כהנא